

STUDENT'S LIFE

MĚSÍČNÍK SPŠS A OA KLADNO

2014

PROSINEC

ROZHOVOR

DEN NEZADANÝCH

TIP NA VÁNOČNÍ DÁREK

OBSAH

3. Úvod

4. Maturiták za dveřmi!; Má nová sada nádobí...ze zverimexu

5. Rozhovor se studentem

6. Jak jsem potkal klavír; Stephen King - Řbitov zviřátek

7. Skvělý tip na vánoční dárek!; Den nezadaných; Věděli jste, že...

8. Zajímavosti Vánoc; Postřehy (nejen) z autoškoly

9. Dva světy

10. Osvětim 2014

11. Akce v Kladně

JE TO TADY!

Přesně, jak říká sám nadpis. Prosinec a s ním i velké „zvraty“. Nejprve nás čeká 5. 12. Mikuláš. K němu vám přejeme málo cest do pekla. Pokud dostanete místo sladkostí uhlí, nebo brambory, nezoufejte! Uhlím si zatopíte a z brambor máte salát ke kaprovi na Vánoce.

Další v pořadí jsou Vánoce. Takže, nezapomeňte, že na benzínkách 24. prosince toho moc neseženete a benzín není zrovna dvakrát originální pod stromečkem, i když, pro chudé studenty s řidičákem a takovou maličkostí jako je auto, by byl benzín dobrým dárkem. Pečlivě vybírejte kosti z kapra, doktoři na pohotovosti na vás nejsou zvědaví. A šťastné a veselé!

A v poslední řadě je tu Silvestr a s ním logicky i Nový rok. Tedy, o Silvestra to nepřehánějte s alkoholem, ať si taky něco z posledního dne tohoto roku pamatujete a hned první den v roce 2015 nemáte kocovinu. Nezapomínejte, že jak na Nový rok, tak po celý rok. A nedávejte si žádná předsevzetí, stejně je většina dodržuje první dva dny. Ať je pro vás rok 2015 (ještě) lepší, než ten letošní!

Úvod

Poslední číslo tohoto roku právě držíte ve svých rukou, popř. jej čtete v digitální podobě. Co vás čeká? Zase se podíváme na naše již známé rubriky, které zde nemusím snad už ani jmenovat. Zmíním snad jen rozhovor s jedním ze studentů, který vloguje na youtube. Který to je? Někteří už vědí, někteří tuší a někteří se musejí nechat překvapit.

Mistr slova

Této nové soutěže naší školy jsem se zúčastnila i já (aniž bych cokoli řekla, automaticky moji drazí spolužáci nahlásili mé jméno, tímto jim chci mimo jiné poděkovat). Byla rozdělena prozatím do dvou částí, kdy v první bojovali svými slovy vyvolení z 1. a 2. ročníků a v druhém kole to byli třetí a čtvrtí. Bylo to vlastně snadné – vylosovat si pořadí, modlit se, aby byl někdo ještě před vámi, vylosovat si téma a dvě minuty na něj plyně, spisovně a smysluplně hovořit. Pro některé snadná věc, pro některé utrpení, ti ale své schopnosti v soutěži nepokoušeli. Už jsou známy i výsledky prvního dvouminutového kola! Příští kolo se bude konat hned na začátku prosince, kdy semifinalisté budou hovořit opět na vylosované téma tentokrát 3 minuty. A ti nejlepší, finalisté, budou v třetím a zároveň posledním kole soutěže bojovat celých 5 minut! Tak držte svým vyslancům palce, pokud se nacházejí mezi semifinálnísty! Pořadí není podle umístění, ale podle tříd.

Semifinalisté: Drešer, O1; Stehnová, E1; Topinka, T2; Štrach, O2; Srbová, O2; Hanzalíková, E3; Bartko, S3B; Švec, S3B; Dušková, O4; Dohnal, T4.

Bobřík informatiky

Jako každý rok i letos se opět konal již 7. ročník soutěže Bobřík informatiky. Celkem se zúčastnilo (z naší školy) v kategorii Junior 59 žáků ze tříd T1, E1 a T2 a co se týče kategorie Senior, tak to bylo z naší školy 36 žáků ze tříd T3 a T4. Všichni bojovali vskutku statečně, na ty nejvyšší příčky se však dostal v kategorii junior Lukáš Valta (T2) s celkem 162 body a Pavel Chalupický (E1) se 161 body. V kategorii Senior se mezi nejšikovnější dostal Lukáš Vedral (T3) se 161 body, Pavel Dohnal (T4) se 158 body a Michal Hošek (T4), který získal 155 bodů.

Všem výhercům, kteří dostali za svou práci diplom a sladkou odměnu, gratulujeme a snad je jejich vítězství inspiruje k dalším účastem na soutěžích! A pro ty, kteří byli už pod čarou vítězství, máme také vzkaz, který spousta lidí používá: není důležité vyhrát, ale zúčastnit se.

Kontakty

Šéfredaktor: Jana Hanzalíková, E3 – JanaHanzalikova@seznam.cz **Redaktoři:** Ondra Sýkora, S2 – ondrazykora111@seznam.cz, Evža Stará, S4 – Evza.Jitka@seznam.cz, Yicheng Du, T2 – panpanguo@seznam.cz, Nella Skuhrovcová, E2 – svet97@seznam.cz, Honza Mañas, ext. – h.manas18@seznam.cz **Grafika:** Pavel Háša – Pavel-hasa@seznam.cz **Korektura:** PaedDr. Naděžda Lexová

Maturiták za dveřmi!

Milovníci maturitních plesů zpozorněte! Tato událost se nevyhne ani čtvrtákům z naší školy, a proto vás prostřednictvím časopisu chceme pozvat na náš již dlouho očekávaný maturiták. Můžete se těšit na večer plný

zábavy v doprovodu skupiny All Right Band s frontmanem Pavlem Menclem. Krom toho na vás čekají krásné čtvrtáčky a samozřejmě i čtvrtáci, takže mimo poslechu se budete moci kochat i pohledem. Dále jsme pro vás připravili hodně bohatou tombolu, v malém sále vás rozvášní a rozehřeje skvělý DJ a připravte se i na divoké půlnoční překvapení. Uvidíte, co jste ještě neviděli!

Přijďte se s námi pobavit, ještě než nám začne ten pravý a nefalšovaný stres ohledně zkoušky dospělosti. V sobotu 17. ledna 2015 od 20:00 v Domě kultury Kladno. Lístky si můžete objednat u Terezky Duškové z O4. Pokud vám bude stačit místo na stání, zaplatíte 170 Kč a pokud myslíte, že to rozhodně nevydržíte a budete si chtít zajistit místo na sezení, bude vás

to stát 230 Kč. Budeme rádi, když nás podpoříte, a přijdete si užít náš – váš – večer!

Vaše O4 a S4

Má nová sada nádobí...ze zverimexu

Znáte to. Asi každý má svůj oblíbený hrneček, talířek, pánvičku, měchačku, lžičku nebo třeba skleničku. Lukáš nemohl dlouho najít tu pravou misku na jeho velké porce míchaných vajíček.

Lukáš je takový, řekněme, svůj...hodně svůj. Co se vzhledu týče, pupek by mu mohl závidět i leckterý americký nadšenec „Mekáče“. Kvůli němu musejí v jeho oblíbené hospůdce objednat vždy sud piva navíc. Podtrženo, sečteno -jeho nádobí nápadně připomíná hrnce ze školní jídelny. Ale jeho velkým trápením bylo, jak krmit z velkých hrnců naservírovat pokud možno do jedné misky (mělké talíře neměly dostatečnou kapacitu).

Zlom nastal, když si pořídil psa. Je jasné, že to nemohl být žádný diblík. Byl to rovnou velký vlkodav, který měl stejný apetit, jako jeho páníček. K velkému překvapení dokonce i pivo pil. Je zřejmé, že i jméno muselo být originální. Gambrinus.

S radostí se Lukáš vydal do zverimexu, aby svému novému kamarádovi pořídil vybavení. Granule, samozřejmě maxi balení 20 kg. „A co dál?“ říkal si v duchu. A tehdy to najednou přišlo. Láska na první pohled! Nádherná, nerezová miska o průměru 30 cm s protiskluzovou gumou na spodním okraji a velkou plastickou kostí na boku. „To je ono! To přesně potřebuji! V této misce se budou má oblíbená míchaná vajíčka skvěle vyjímat!“ Vlkodav měl tu smůlu, že tato vyvolená miska byla poslední, a tak mu páníček pořídil o 10 cm menší.

Když přišel domů z nákupu, jeho přítelkyně neměla zrovna velkou radost. „To chceš jako před návštěvou jíst ze psí misky?!“ Po jeho odpovědi: „Proč ne, jako?“ mu dala na vybranou. „Bud' já, nebo ta miska!“ A tak si Lukáš sbalil misku, řetízek, mrazák a peřinu a vrátil se zpět do rodného hnízda. Tam si s Gambrinusem dodnes v klidu dávají každý večer míchaná vajíčka.

P. S.: tento příběh (s drobnými úpravami a změnou jména hlavní postavy) se věřte, nevěřte, opravdu stal.

Autor: Jana Hanzalíková, E3

Zdroj obrázku: kolorowankimalowanki.pl

Rozhovor s Vadimem Tkačenkem

Ti z vás, kteří sledujete youtubery, určitě znáte i Vadima, který je jedním ze studentů naší školy. Pokud ne, zhlédněte alespoň některá z jeho videí, nepochybujeme o tom, že vás přinejmenším zaujmou.

Proč jsi začal natáčet?

Začal jsem natáčet, protože jsem měl doma 2 roky zrcadlovku, kterou jsem nepoužíval, tak jsem si řekl, že bych mohl zkusit natočit nějaký vlog, protože moje sledovanost videí zaměřených na gaming byla špatná.

Jak dlouho natáčíš?

Vlogy natáčím rok a měsíc.

Co tě na natáčení baví?

Nejvíc mě asi baví stříhat videa, protože si můžu vyhrát s tím editem, takže to video můžu udělat dvakrát vtipnější než normálně, protože jinak je to úplně trapný.

Co je nevýhoda natáčení?

Když už se „proslavíte“, tak máte menší soukromí a bere to hrozně moc času, že pomalu nestíháte ani školu.

Není na tebe trochu tlak, že máš tolik fanynek a že se většině líbíš?

Jo, to jo, zrovna před tím, než jsme šli dělat rozhovor, tak jsem byl venku před základkou a tam byla skupinka holek, které se se mnou chtěly hned vyfotit.

Nedávno jsi dělal „Depilation challenge.“ Co tvoje nohy?

Už mi pomalinku rostou chloupky.

A opravdu to tak bolí, jak si holky tvrdí?

Ne, ono to ani tak bolí, ale spíš když to strhnete, tak to pálí jako, kdybyste si vzali nůž a uřízli kus nohy.

Co nám na sebe můžeš prásknout?

Asi to, že mám hrozné známky.

S kým z youtuberů si nejvíc rozumíš?

Asi s Vlád'ouVideos, s tím si hodně dobře pokecám.

Na koho z youtuberů se koukáš?

Nejčastěji se podívám skoro na každé video od Hoggého a ze zahraničních asi Our2ndlife.

O kterém ze svých videí si myslíš, že je nejpovedenější?

Mně osobně se nejvíc líbí speciál za 5000 odběratelů a to Parodie youtuberů.

Jaké byly tvé začátky a kdo tě nejvíc podporoval?

Úplně ze začátku, když jsem točil gaming, tak to bylo špatné, protože jsem měl třeba 60 zhlédnutí za měsíc a 2 odběratele za měsíc, takže to bylo svým způsobem o ničem, a ani to tak nemo-tivovalo. A když jsem začal točit vlogy, tak hned u druhého videa mi to okomentovali Stejk a MadBros. Takže to už bylo o něčem jiném. A nejvíc mě podporovali asi právě Stejk a MadBros.

Máš nějakou radu pro ty, co začínají natáčet?

Ať se toho hlavně nebojí! A nevzdávají to. Úspěch přijde vždycky

Autoři: Jiří Daič, S1
Alex Bezstarosti, O1

VADAK

Jak jsem potkal klavír

„...a tak můžete jít domů,“ dokončil doktor Filmoore svůj dlouhý monolog a odešel.

Seděl jsem na invalidním vozíku, ochablý a zesláblý. V rukou jsem mnul svou koženou bundu a nehnutě hleděl ke dveřím, tedy tam, kde jsem se domníval, že jsou. Po malé chvíli se do pokoje přiřítla Laura – má žena, s brekem mě objala a poté už následovalo jen nespočetně mnoho lítostivých a srdceryvných řečí, které mě v tu chvíli vůbec nezajímaly. „Odvez mě domů,“ přerušil jsem ji a odvrátil tvář ke stropu.

Po příjezdu jsem dlouhé hodiny seděl na okraji postele a cítil, jak mi po tvářích stékají proudy slz – zebou i hřejí, pálí i tiší bolest, umírají v klíně a znovu se rodí. V celkem pravidelných intervalech se mi střídaly pochmurné pocity, ale nakonec to vše přebila smutná nostalgie.

„Bože proč?!“ vykřikl jsem do prostoru. „Proklínám tě za to! Vzal jsi mi zrak – to nejcennější, co jsem měl! Moje kariéra je v troskách! Byl jsem nejlepší motokrosař Evropy, byl jsem na vrcholu a byl jsem tak šťastný! A tys mi to všechno jen tak sebral! Teď jsem úplná nula, naprostá nicka a přítěž pro ostatní. Už po mně neštěkne ani pes. Chcípnu tady sám a upadnu v zapomnění! Byla to přece nehoda, nemohl jsem za to, tak sakra proč?!“

V tu chvíli do pokoje vstoupila rozespalá Laura se slovy „Nenadávej mu, miláčku, on za to nemůže...“ „Nech mě na pokoji!“ osopil jsem se tím směrem, kde jsem se domníval, že stojí. Pak už bylo slyšet jen citlivé zabouchnutí dveří, a tak jsem se mohl znovu ponořit do sebelítosti. Takto probíhalo několik následujících měsíců.

Jednou v podvečer jsem ležel na pohovce a v záchvatu nepříčetnosti jsem mrštil hrnkem kamsi do dále. Ozval se tlumený zvuk dřeva. Zarazil jsem se a přemýšlel, co to mohlo být.

Klavír! My máme vlastně klavír – dostali jsme ho jako svatební dar od Lauřina otce. Vstal jsem a po hmatu došel až k němu, odkryl křídlo a zmáčknul jednu z kláves. V ten okamžik jsem ucítil zvláštní teplo u srdce. Každý následující tón přímo lahodil mým uším. Ta andělská hudba se mi vlévala do krve – cítil jsem ji všude.

Hrál jsem dlouhé hodiny, dnem i nocí, za sucha i deště a byl jsem znovu šťastný.

Klavír se stal mým novým zájmem a zcela naplnil smysl mého života.

Autor: Barbora Dandová, S4

Zdroj obrázku: clarablue.blog.cz

Rodina Creedových se nastěhuje do domu neda-leko starého indiánského

Stephen King – Řbitov zviřátek

pohřebiště. Manželé Creedovi se svými dětmi, synem Cagem a dcerou Ellie, právě udělali největší chybu svého života. Ze začátku se děj trochu vleče, když však táta Louis omylem přejede kocoura Churcha, vše se rozbíhá na plné obrátky. Mrtvolku zviřete se rozhodne zakopat na starém hřbitově. Neříká se mu však "Řbitov zviřátek" pro nic za nic. Jeho síla dovede oživit ztuhlá těla a znovu je probudit k životu. Tak se tedy stane, že Church se

vrátí k milované Ellie, která se s jeho odchodem jen těžce smířovala. Kocour už ale není takový jako dřív. Děsivý duch bloumá po domě Creedových a lidem z něj tuhne krev v žilách. Church ale není jediný, kdo v této rodině zemře. Auto se stane osudným i malému Cagovi. Jakmile však Church Cage vzkřísí, celá rodina je ve velkém nebezpečí. Chlapec je nyní stvůra, která vraždí na potkání. Nikdo mu neunikne. V domě Creedových se již válí jen znetvořené mrtvolky. Jediný Louis, který byl pryč, to přežil. Když se vrátí domů, je naprosto šokován. Celý dům zapálí a doufá, že v plamenech shoří všechny jeho vzpomínky na tyto hrůzné události.

Tato kniha na mě natolik zapůsobila, že ve mně doslova rozjela "Kingmánii". Několik týdnů poté jsem četla jen tohoto autora a rozhodně toho nelituji. Jako jeho další skvělé příběhy doporučuji Osvícení, Rose Madder, Mluhu, Zhubni, Nespavost a Běh o život.

Autor: Eva Kobylková (studentka loňské E4)

Zdroj obrázku: daemon.cz

Skvělý tip na vánoční dárek!

Doufám, že jste si všimli, že už je prosinec a tedy Vánoce za dveřmi. Už víte, co vy, jakožto Ježíšek, nadělíte svým blízkým pod stromeček? Pokud ne, mám pro vás skvělý tip! Chce to jenom podotknout, že obdarovaný si bude ještě muset na zhmotnění chvíli počkat – přesněji dva roky – a také to chce hodně tučné konto.

Podle konceptu britské firmy Yacht Island má být postavena nejdražší a nejspíše i nejluxusnější jachta, která se bude „prohánět“ po vodě. Tento nápad dostal prozatím neznámý miliardář (také bych měla takové nápady, kdybych měla ty miliardy). V Hongkongské loděnici by

měla být spuštěna na vodu v roce 2016.

Pan majitel bude svou novou přítelkyni pronajímat. A protože bude stát v přepočtu 20 miliard korun, předpokládám, že ji bude pronajímat zejména svým bohatým přátelům.

Nicméně by vás mohlo zajímat alespoň vybavení této luxusní jachty. Bude mít podobu plovoucího tropického ostrova s horou, vodopádem a krásným obřím bazénem s výhledem na mořskou hladinu. Kolem bazénu budou menší, ale neméně luxusní bambusové domky. Interiéry jachty budou pokryty kupodivu tím nejdražším nábytkem. Pokud by vám to bylo ale málo, můžete si nechat vysunout ze spodní části jachty dokonce i pláž, která umožňuje vstup do moře.

Ti, kteří tedy mají zbytečnou kupu peněz, necht' se ke mně hlásí, ráda si udělám takovou skromnou dovolenou.

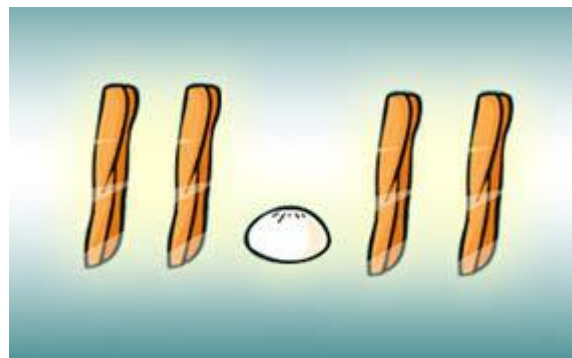
Autor: Jana Hanzalíková, E3
Zdroj obrázku: blesk.cz

Den nezadaných

Den nezadaných se slaví v Číně 11. 11., ale neslaví všichni, slaví jenom ti kluci, kteří nemají holku. Jednička znamená sám a dvojka znamená kluk s holkou, může to být i kluk s klukem nebo holka s holkou, prostě pár. Tam jsou čtyři jedničky, možná už víte, co to znamená! To znamená čtyři kluci, kteří nemají holku.

V tenhle den nezadaní kluci dostanou bonbony a speciální sušenky pro štěstí, aby příští rok našli holku. Musí sníst čtyři obdélníkové placky a dva koláčky, čtyři obdélníkové placky jsou čtyři jedničky a dvě placky jsou ty dvě tečky.

1. 1. je malý Den nezadaných, 11. 1. je střední Den nezadaných a 11. 11. je velký Den nezadaných. Nejslavnější Den nezadaných by nejspíše byl 11. 11. 111, ale tehdy se to ještě neslavilo. Řadí se mezi moderní svátky, ale i tak začátek jeho oslav není znám.

Autor: Yicheng Du (Čenda), T2
Zdroj obrázku: strefasingla.pl

Věděli jste, že...

Většina z vás to zná moc dobře. Těžko říct, jestli to děláte i teď, anebo jestli jste už z toho vyrostli. Ale dostaneme se k jádru věci. Snad každý, kdo byl někdy u moře, si odtamtud na památku přivezl nějakou mušli, pokud se tam tedy něco takového na plážích nacházelo. A nejeden z nás, přiznám se, že jsem to byla i já, si dával doma mušli k uchu s tím, že jako vzpomínku uslyší zvuk šumění moře a se zavřenýma očima se najednou ocitne zpátky na pláži v plavkách a drinkem v ruce. Ty, kteří to dělají dodnes, musím v tento okamžik bohužel zklamat.

Ten zvuk, co slyšíte, když si přiložíte mušli k uchu, není moře, ale zvuk krve proudící v žilách ucha. Tak kdy se vrátíte zase na pláž z pohodlí domova?

Chcete vědět, jestli patříte do skupinky inteligentních lidí, anebo do skupinky, promiňte mi prosím ten výraz, blbců? Je dokázáno, že ti inteligentní mají ve vlasech obsaženo více zinku a mědi. Vytrhněte si nějaký inteligentní vlas a dejte ho na rozbor. To je teprve spolehlivý SCIO test.

A teď něco pro učitele, jako novinka, a zároveň varování pro studenty! Máte někdy chuť sebrat žákovi mobil, který během vyučování drží v ruce a snaží se o to, aby neprohrál nějakou hrozně důležitou hru, popř. aby viděl v přímém přenosu zápas, o jehož důležitosti nemáte ani tušení? Pokud si nějaký takový mobil zabavíte a student nebude proti, abyste si jeho mobilní zařízení nechali, můžete jej využít k jedné ze soutěží, která vám zchladí žáhu. V roce 2002 vznikla ve Finsku soutěž, jejíž název je „Hod mobilním telefonem“. V tomto, řekněme sportu, se už pořádají i mistrovství světa a zastoupení si našel už i v České republice. Pokud tedy máte zájem a mobil, jen do toho! Toto se stává i tipem pro ty, kteří chtějí nejnovější chytrý telefon, a nevědí si rady s tím, jak nechat před rodiči zmizet ten starý.

Autor: Jana Hanzalíková, E3

Zdroj obrázku: i-creative.cz

Zajímavosti Vánoc

Vánoce, čas klidu a míru se zas blíží.
On je to spíše čas nákupní horečky.
Ale nechme teď nákupy na pokoji. Ra-

ději si povíme pár zajímavostí.

Představte si, že první ozdobený vánoční stromeček měli v Německu. Německo má ještě jedno vánoční prvenství, a to jsou skleněné vánoční ozdoby. Původní výroba je známa už od 16. století. Městečko Lauscha má dlouhou historii v jejich výrobě. Ještě dnes zde fungují dvě sklářské továrny.

Adventní věnce patří neodmyslitelně k Vánocům. Odkud budou asi ony? Tato tradice pochází od našich sousedů z Rakouska. Zde se tradují od roku 1860.

Co takhle si teď dát nějakou známou koledu? Určitě každý zná píseň „Tichá noc, svatá noc“. V originále to je „Stille Nacht, Heilige Nacht“. Ne, teď si nebudeme prozpěvovat, ale povíme si její historii. Tato vánoční koleda poprvé zazněla téměř před 190 lety ve venkovském kostele svatého Mikuláše v rakouském Oberndorfu. Zazněla v podání Františka J. Mohra a Franze X. Grubera spolu s kostelním sborem a za doprovodu Mohrovy kytary. Zajímavostí je, že se tato koleda velice rychle rozšířila jako píseň lidová. Dokonce hudba byla připisována známým skladatelům jako např. Beethovenovi, či Mozartovi. Pravda vyplavala na povrch až na sklonku 20. století, kdy se našel Mohrův rukopis se slovy této vánoční písně. Rukopis dále odhaluje, že hudbu k textu složil Franz X. Gruber. Autorství jim bylo přiznáno až po jejich smrti.

Autor: Nella Skuhrovcová, E2

Zdroj obrázku: pdasoft.cz

Postřehy (nejen) z autoškoly!

Poslední dobou se setkávám víc a víc s tím, že někdo dělá autoškolu a snaží se propracovat až k samotnému řidičáku. Také jsem si tímto „peklem“ prošla a tedy alespoň u mě platí to, že to pravé peklíčko, ve kterém se nejednou zapotíte, přijde až po samotné autošcole.

I když jsem si sama sobě slibovala, že mé zážitky ať už ze samotné autoškoly, kdy mě po pár hodinách můj instruktor škrtil, anebo samotné jízdy již s řidičákem v peněženke, nebudu nikde vyprávět, rozhodla jsem se, že uklidním nynější studenty autoškoly. Ještě k úvodu chci říci, že nyní je už jízda po silnici, kde se nacházím i já za volantem, bezpečná, bezúhonná a nikdo se nemusí bát. A také si nemyslete, že jsem nějak mentálně narušena.

Můj instruktor byl předem připravovaný na to, že jsem trochu menší. Ale přes 150 cm už mám (ne moc, ale je to tam!), a tak jsem tedy za volant mohla sednout. Sice jsem na pedály nedosáhla, ale úplným přisunutím sedačky se to vyřešilo. Poté, co viděl, že si tu sedačku nedokážu vlastní silou přitáhnout sama, věděl, že bude zle už jen z tohoto hlediska, a to jsem ještě ani nenastartovala auto. Volant s posilovačem? V mém studentském

autě neexistoval, takže jsem každou jízdu měla jako posilovnu. Nemůžu tu vyprávět všechny zážitky a průšvihy. Jediné, co vám k tomuto řeknu, je, že můj vlastní instruktor mi po pár jízdách řekl, že to za 20 let praxe neviděl. Nicméně i přesto jsem zvládla řidičák udělat na poprvé a už jsem se nemohla dočkat té kartičky, kterou budu pyšně nosit v peněžence, a mít tím i právo řídit. Hned druhý den, co jsem řidičák dostala do ruky, musela jsem bezpodmínečně svézt mamku. A v tento moment nadešlo to již zmiňované peklíčko. Benzín a nafta je něco úplně jiného! Jak jsem to měla tušit? Takže než jsme vůbec vyjely z parkoviště, chvíli to trvalo. Následně mi to asi tak 3x „chcíplo“ než jsem dojela do zatáčky vzdálené 10 metrů od parkovacího místa. Největší zkouška mě však čekala při vjíždění z vedlejší silnice, kdy jsem měla dát přednost všem projíždějícím autům. Dávala jsem si pěkně na čas, řidiči za mnou byli lehce nervózní. A přišla má chvíle! Volno a já se rozjížděla. Všichni jistě tušíte, co se stalo. Ano, opět mi malý Peugeot chcípl. Oba jsme malí, byla bych si myslela, že budeme táhnout za jeden provaz, ale on prostě ne. Vystresované jsem startovala, ruce se mi třásly, auta za mnou troubila. Zřejmě proto, že jsem couvala, aniž bych chtěla a aniž bych si to uvědomila. Ona ta brzda tam přece k něčemu je.

Nyní už vlastním řidičák nějakou dobu a už jsem se řekněme trochu vyjezdila. S auty, tedy alespoň těmi, co jsou mi půjčovány, si již rozumím, a tak mi nedělají naschvály. Jen se světlý jsem se ještě moc neskamarádila. Zapomínám na ně. Protijedoucí řidiči na mě blikají a mávají, abych si světla rozsvítila, já mávám taky v domněnání, že je to někdo známý. Nyní už mi dochází, že nemám rozsvíceno. Až budu mít vlastní auto, chci automatické rozsvěcování světel a k tomu i parkovací senzory!

Takže tímto chci říci, že každý si zažije to své peklo ohledně autoškoly a prvních jízd s řidičákem. Nicméně, u mě vše dobře dopadlo a teď už se dokonce ani ostatní nebojí nechat se mnou svézt. Je pravda, že prvotní nadšení z řidičáku a možnosti řízení ze mě opadlo a já se raději vydávám do školy MHD, kde se alespoň pobavím nad módou některých lidí. Je ale pravda, že si zase nemůžu vychutnat výrazy protijedoucích řidičů, kteří marně hledají někoho za volantem v autě, které řídím právě já.

Autor: Jana Hanzalíková, E3

Zdroj obrázku: prodetiarodice.blog.cz

Dva světy

4. kapitola

Probudila jsem se doma ve své posteli. Hlava mi třeštila a bolelo mě celé tělo. Byl to snad jenom sen, nebo se něco takového vážně stalo? Andělé, co sají krev. Ne, to musel být jenom sen. Sáhla jsem si na hlavu. Měla jsem na ní obrovskou bouli. Že by to přece jenom nebyl sen? A jak jsem se vůbec dostala domů? Podívala jsem se na budík. Byla půlnoc. Sešla jsem dolů po schodech. Naši už spali. Vzala jsem si nějaké jídlo a pití a šla zpátky do pokoje. Tam jsem se najedla a šla si zase lehnout.

Další den jsem vstávala až kolem jedné. Byla sobota, takže jsem si to mohla dovolit. Probrala jsem se a šla do koupelny. Boule na čele byla větší, než se na první pohled zdála. Zjistila jsem, že mám i rozbité koleno, ale to jsem schovala pod kalhoty. Udělala jsem ranní hygie-

nu a bouli zamaskovala make-upem.

Minuty. Dny. Hodiny. Všechno mi to přijde stejný. Dny mi splývají. Nic nevnímám. Zmizel. Vybílil na mě všechno o těch Andělech, co sají krev, a pak prostě zmizel. Nikdo neví, kde je, nebo co s ním je. Co si o sobě sakra myslí? Aniž bych si to chtěla přiznat, vím, že mi chybí. Jeho studené dotyky a ty neskutěčně chladné oči. Cor, kde jsi? Kam jsi zmizel? Nevím, jak dlouho už je pryč. Možná měsíc. Snažím se na něj a na to všechno nemyslet, ale můj mozek dělá přesný opak. Přeuji si, aby tu zas byl!

Letím a všude okolo mě jsou šípy. V lese pode mnou běží lovci a chtějí mě dostat. Musím se někam schovat. Bojím se, aby nešli hledat El. Proč jsem jí o nich neřekl? Nemohl jsem jí říct úplně všechno. Už

tak byla dost vyděšená a myslím, že kdybych jí jen tak mimochodem řekl, že jsou tady lovci, co nás všechny chtějí zabít, tak by jí to vůbec nepomohlo. Doufám, že je v pořádku, ale teď nemám čas nad tím přemýšlet. Musím jim zmizet, abych mohl co nejdříve za ní a chránit ji. Přede mnou se z ničeho nic objevila skála. Lekl jsem se a málem do ní narazil. „Sakra.“ Zaletl jsem za ní a tam se schoval. „Kde je? Kam zmizel? Ještě před chvílí tu byl. Rozprostřete se po celém lese a najděte ho! Chci jeho i tu holku!“ Ach ne, vědí o El, že je zpátky. Bože, El, proč jsi tam nezůstala? Proč ses vracela? Našel jsem ve skále škvíru a sedl si. Seděl jsem tam možná 2 hodiny. Pak, když jsem si byl jistý, že neslyším žádné lovce, zvedl jsem se a vyletl pryč. Letěl jsem, jak nejrychleji jsem

uměl. Musím se dostat co nejdříve k El. Nesmí mi ji zabít. To jim nedovolím. Letěl jsem snad celou noc. Konečně jsem spatřil její dům. Vyletěl jsem k jejím oknům. Vypadala tak sladce. Klidně oddechovala. Sletěl jsem dolů, sedl si pod její okna a usnul.

„Cor! Vstávej! Co tady probíhá děláš?!“ Otevřel jsem oči. Stála nade mnou a s vyděšeným výrazem mnou trásla. „To jsi tady byl celou noc? A kde jsi vůbec byl celou to dobu?!“ Pustila mě a podívala se do země. „Bála jsem se o tebe.“ Musel jsem se usmát. „Čemu se směješ? Co ti na tom přijde vtipný? To, že jsem byla strachy bez sebe?!“ Zvedl jsem se a pohládl ji. Trochu se zatřásla, ale nevšímal jsem si toho. „Nepřijde mi to vůbec vtipný, ba naopak. Přijde mi to strašně milý.“ Naklonil jsem se k ní a políbil ji. Když jsem se odtáhl,

stála jako opařená. Nic neříkala, jenom na mě zírala jako malé dítě, co poprvé vidí kouzelníka a nevěří tomu, co vidí. Musel jsem se začít smát. Nakrčila obočí, otočila se a odešla.

Jak se vůbec opovážil? Na měšíc si zmizí, Bůh ví kam, pak se objeví pod mými okny a chová se, jako kdyby se nic nestalo. A ještě mi dá pusku. Neříkám, že by mi to nějak extra vadilo, ale stejně, jak se mohl opovážit? Ví, že celou cestu do školy šel za mnou. Ve škole jsem se na něj ani nepodívala a cestou ze školy jsem opět cítila jeho pohled zabodnutý v mých zádech. To už jsem nevydržela. „Budeš mě takhle pronásledovat dlouho?“ „Tak dlouho jak bude potřeba.“ „Proč je to potřeba?“ „Protože nechci, aby se ti něco stalo.“ „Nemyslím si, že cestou do, nebo ze školy by se mi něco mohlo

stát. Nikdy se mi nic nestalo, tak proč by teď mělo?“ „Protože oni vědí, že ses vrátila.“ „Kdo to ví? A odkud jsem se vlastně podle tebe měla vrátit?“ „Lovci. A ne jenom podle mě, ale podle všech. Jsi jediná, komu se povedlo docílit toho, co chceme všichni. Už jsi mohla zůstat doma, tak proč ses vracela? Kvůli mně?“ Vytřeštila jsem na něj oči. „Cože? Lovci? Jaký lovci? A řekneš mi už konečně, odkud jsem se měla vrátit? A vůbec, když teda přistoupím na to, že jsem se odněkud vrátila, proč bych se měla vracet kvůli tobě? Vždyť tě znám 2 měsíce.“ „Ale ne El, my dva se známe mnohem déle než 2 měsíce. Pojď se někam projít a já ti všechno vysvětlím.“

Pokračování příště...

Autor: Helena Ullrichová, E3

Osvětim 2014

V úterý 11. 11. jsme podnikli zájezd do polské Osvětimi. V 5 hodin ráno jsme vyjžděli od školy a v 1 hodinu odpoledne dorazili po dlouhých 8 hodinách v autobuse na místo. Čekala nás dvouhodinová prohlídka koncentračního tábora v Osvětimi a další v 3 kilometry vzdálené Březince.

Město Osvětim bylo za druhé světové války přiděleno Německu. Nejdříve zde byl postaven v roce 1940 koncentrační tábor Osvětim I. (také Auschwitz) a Březinka (Birkenau) až v roce 1942. Hlavním důvodem vzniku ještě nebylo masové vyhlazování, ale věznění velkého počtu Poláků.

Teprve v roce 1942 bylo masové vyvraždění zahájeno. V táborech byly vybudované 4 plynové komory s krematorii, kterými denně prošlo až 10 000 obětí, a to nejen Židé.

K zabíjení se používal Cyklon B, který jednotky SS vpravovaly do komor. Působili zde i lékaři SS, hlavně Josef Mengele. Ten prováděl na vězňích experimenty, nejčastěji na dvojčatech a tělesně postižených. Zejména

na novorozencích zkoumal například to, jak dlouho vydrží bez mateřského mléka. Dalším z jeho šílených pokusů byly chirurgické zákroky bez potřebné anestezie.

Nedílnou součástí prohlídky byly vystavené předměty po uvězněných lidech. Nádobí, kufry, hřebeny, brýle, hromada bot, lidské vlasy, oblečení.

Osvětim a Březinka jsou místy neuvěřitelného utrpení lidí. Tato „smrtná“ atmosféra zde stále přebývá. Zdejší země skrývá tajemství a vyhaslé životy těch, kteří podle Norimberských zákonů neměli na plnohodnotný život to nejmenší právo. Návštěva a prohlídka těchto vyhlazovacích táborů je vel-

kou zkušeností a hlavně poznatkem z ne příliš dávné historie, která je součástí nás všech. Od průvodců jsme se dozvěděli informace, o kterých mnozí ani nemají tušení.

Autor: Kateřina Ležalová, E3

Zdroj obrázků: zpravy.idnes; novinky.cz

Jak pokrčují práce pod školou na novém srdci Kladna, Central Kladnu? Krom toho, že je hotová hrubá stavba, ocelová konstrukce pro střechu, tak v třetím týdnu v listopadu překlenula vozovku v ulici Petra Bezruče ocelová lávka, která spojí stavbu s náměstím Karla Wittgensteina. Počasí je sice spíše pošmourné, ale i tak práce probíhají kvapem. Okolí se taktéž mění. Budování zastávky spěje ke konci a debaty o ostrůvcích v silnici i kruhovém objezdu se stávají realitou.

KMD po třetí

Studenti přihlášení do Klubu mladého diváka opět vyráží po měsíci za kulturou. Tentokrát se upustilo od činohry a vydáme se do Hudebního divadla v Karlíně na muzikál Lucie. Ano, ti kteří si název muzikálu spojili se stejnojmennou skupinou, jsou na správné adrese.

Celé jméno zní Lucie aneb větší než malé množství lásky. Tento muzikál je postaven na nejznámějších písních skupiny Lucie. Samotní členové této skupiny zde však neúčinkují. I tak ale nikdo z nás nepochybuje, že příběh, který je z písní sestaven, bude zajímavý spolu s písněmi, které zazní v podání účinkujících.

Pro ty, co by snad neznali skupinu Lucie, chceme vyjmenovat jen pár nejznámějších hitů, které jste však určitě někde slyšeli. Sen, Medvídek, Šrouby do hlavy, Slunečnice, Černí andělé. Nejen to jsou písně legendární skupiny Lucie.

Autor: Jana Hanzalíková, E3

Akce v Kladně

Hned z kraje měsíce, ve středu 3. 12., vás čeká POD VO-BRAZEM literární večer: příběhy na 50 slov. Jak již název napovídá, samotní autoři vám představí své povídky, ke kterým jim vystačí pouze 50 slov. Mezi ně se řadí Zdeněk Král, Bianca Bellová, Jan Beran a další. Čekají vás příběhy vtipné, kruté, dojemné, napínavé, ale i poučné. Přijďte se podívat od 19:00 do 20:30. Pak si doma budete moct vyzkoušet a

s kapkou dodané inspirace napsat také příběh na 50 slov.

Hned následující den se koná v kapli kladenského Gymnázia od 18:00 Večer na přání II. Pořádá jej vokální kvarteto Laurus. Na tomto koncertě vás čekají skladby vzniklé v 60. letech, něco od Beatles, africké tradicionály, pro příznivce vážné hudby tu bude také něco a spousta dalšího. Vstupné je dobrovolné.

Předpokládám, že všichni stihli postřehnout, že první adventní neděle byla již na konci listopadu. Pro ty, kteří si potrpí na pravou atmosféru blížících se Vánoc, se koná v neděli 7. 12. Od 17:00 do 18:00 adventní koncert Ženského pěveckého sboru Smetana Kladno. Zazní zde tradiční i netradiční skladby s předvánoční atmosférou.

Autor: Jana Hanzalíková, E3

WELCOME

2015

HAPPY NEW YEAR